

Prelato laiškas (2008 m. rugsėjis)

„Kaip pasitinkame sunkumus: ligą, darbo nesėkmes, nepelnytus užgauliojimus, visuomeninio ar šeimyninio gyvenimo sunkumus?“ – klausia Prelatas rugsėjo mėnesio laiške. Atsakymas, pasak jo, slypi Kristaus Kryžiuje.

2008-09-25

Mylimiausieji: tesaugo Jėzus mano dukteris ir sūnus!

Prieš aptardamas šio laiško temą, norėčiau keliais žodžiais padėkoti Dievui, kad galėjome net fiziškai išgyventi „**omnes cum Petro**“ (**visi su Petru**): apsistojus Popiežiui mūsų namuose *Kenthurste*, prisidėjome prie Šventojo Tėvo, šventojo Petro įpėdinio, veiklos ir poilsio. Ir toliau padėkime Popiežiui, kartu meldamiesi ir už Jo pagalbininkus.

Benediktas XVI dažnai mini Apaštalą Paulių, o mes norim visiškai juo sekti. Dabar matome, kad nuo tos akimirkos, kai traukdamas į Damaską atsivertė, Saulius aiškiai suvokė, kad jo pašaukimas ir misija glaudžiai susiję su Kryžiaus paslaptimi. Kai Ananijas spyrėsi su juo susitikti ir jį pakrikštyti, pats Jėzus jam paaiškino: „*Jis yra mano išrinktasis indas, kuris neš mano vardą pagonims, karaliams ir Izraelio vaikams. Aš jam parodysiu, kiek daug jis turės iškentėti dėl mano vardo*“ [1].

Visą gyvenimą šventasis Paulius pildė šiuos Viešpaties žodžius. Paklusdamas besąlygiškai Dievo malonei jis stengėsi pažinti Jėzų Kristų ir leisti Jį pažinti kitiems, atskleisdamas naujesiems krikščionims tapusio žmogumi, mirusio ir prisikėlusio mūsų Atpirkėjo Dievo Sūnaus paveikslą. Laiške Galatams, kalbėdamas apie šį gyvenimą Kristuje, kuriuo buvo gyvas nuo pat atsivertimo, šventasis Paulius skelbia: *Christo confixus sum cruci*, „esu nukryžiuotas su Kristumi“ [2]. Ir užmezgęs būtent šį glaudų ryšį, mistiškai su Juo susitapatino, kasdien Jam visiškai atsiduodamas: „*ir daugiau ne aš gyvenu, o gyvena manyje Kristus*“ [3].

Šis susivienijimas su Kristumi ant Kryžiaus Apaštalo gyvenime nebuvo vien idealistinis ar teorinis. Vienaime iš savo autobiografinių laiškų jis atskleidžia, ką iš tiesų jam reiškė būtinybė mirti drauge su Kristumi.

„Nuo žydu gavau penkis kartus po keturiasdešimt be vieno kirčio. Tris kartus buvau muštas lazdomis, vieną kart buvau užmėtytas akmenimis. Tris kartus pergyvenau laivo sudužimą, ištisą parą plūduriavau jūroje. Dažnai buvau kelionėse, upių pavojuose, pavojuose nuo plėšikų, pavojuose nuo tautiečių, pavojuose nuo pagonių, pavojuose mieste, dykumos pavojuose, pavojuose jūroje, pavojuose nuo netikrų brolių. Kenčiau nuovargį ir skausmą, dažnai budėjau naktimis, alkau ir troškau, dažnai pasninkavau, kenčiau šaltį ir nuogumą. Neminint viso kito, kas atsitinka kasdien, rūpinuosi visomis bažnyčiomis. Jei kas silpsta, ar aš nesilpstu? Jei kas piktinasi, ar aš nedegu apmaudu?“ [4].

Šias antrojo laiško Korintiečiams eilutes skaitai susijaudinęs ir su dėkingumu. Nes Paulius šias savo kančias dėl Viešpaties, šį kentėjimą prikaltas su Juo ant Kryžiaus

prisimena su didžiu džiaugsmu:
*„Todėl mieliausiai girsiuosi savo
silpnumais, kad Kristaus jėga ilsėtųsi
ant manęs. Patenkintas tad silpnumu,
paniekinimais, sunkumais,
persekiojimais ir priespauda dėl
Kristaus, nes, būdamas silpnas, esu
galingas“* [5].

Kalbėdamas panašiai kaip Apaštalas,
Benediktas XVI teigia, kad
**„Šventasis Paulius jau negyvena
pačiam sau, savo paties
teisingumui. Gyvena Kristumi ir su
Juo, save visą atiduodamas; jis jau
neieško savęs paties ir pats savęs
nekuria. Toks yra naujasis
teisingumas, naujasis kelias, kurį
mums duoda Viešpats,
suteikdamas mums tikėjimą.
Priešais Kristaus kryžių,
aukščiausią Jo atsidavimo išraišką,
jau niekam nevalia šlovinti save
patį“** [6].

Šventojo Pauliaus laikais – kaip ir dabar – daug žmonių ieškojo ezoterinio pažinimo, sensacingų doktrinų, tikėdamiesi juose atrasti išsigelbėjimą; bet Apaštalas juos perspėja, kad dieviškoji valia eina ne šiuo keliu. Jis skelbia „*verbum crucis*“ [7], Kryžiaus žodį. O kad nekiltų abejonių, visiems mums pabrėžia: „*Žydai reikalauja ženklų, graikai ieško išminties, bet mes skelbiame Kristų nukryžiuotąjį, kuris žydams yra papiktinimas, o pagonims – kvailystė. Bet pašauktiesiems – tiek žydams, tiek graikams – skelbiame Kristų – Dievo jėgą ir Dievo išmintį. Dievo kvailystė išmintingesnė už žmones ir Dievo silpnybė stipresnė už žmones*“ [8].

Šių žodžių turinys ir įtaiga yra visada aktualūs ir mums tinka apmąstyti, o ypač šiomis dienomis, kai ruošiamės švęsti rugsėjo 14-ąją, Šventojo Kryžiaus išaukštinimo šventę. Ši šventė Bažnyčioje nuo senovės yra

įleidusi galias šaknis, o ypač vienoje iš Bažnyčios dalių – Opus Dei. Metai, skirti šventajam Pauliui, šitiek rašiusiam apie Kryžiaus paslaptį, mus kviečia geriau pasirengti džiaugsmingam šventės šventimui. Kaip mes kasdien stengiamės aukotis? Ar pamaldžiai žvelgiame į medinį kryžių, slepiantį tokią didžią prasmę? Ar mylime pasiaukojimą?

Šv. Chosemarijos gyvenime troškimas susitapatinti su Kristumi ant Kryžiaus kilo 1928 m. spalio 2 d. Bet jau anksčiau, dar vaikystėje ir paauglystėje, Viešpats jam ruošė kelią, siūsdamas mažus ir didelius sunkumus. Vėliau, Chosemarijai įkūrus Opus Dei, Viešpats jam aiškiai parodė, kad šios šeimos šaknys turi būti Šventasis Kryžius. Tą Dievas jam atskleidė skirtingomis aplinkybėmis ir įvairiausiais būdais. Nors mūsų Tėvas kartais ir nesuprasdavo tų kančių prasmės, visados žengė pirmyn, įsitikinęs, kad jos yra Dievo

glamonės. Tuos pirmuosius metus jis prisiminė 1948 m., kalbėdamas trečiuoju asmeniu vienoje savo meditacijoje. Jo autobiografiniai pasakojimai puikiai nušviečia jo reakciją, kaskart susidūrus su Jėzaus Kryžiumi.

Viešpats leido, kad jį užgriūtų daugybė sunkumų, kuriais Jis ugdė jo sielą. ***„Atsimenu vieną žmogų, vaikščiojusį pirmyn atgal po skurdžius Madrido rajonus, vieną su savo skausmu. Jis troško vykdyti Dievo Valią, bet neturėjo priemonių įgyvendinti jam patiktą užduotį. Jis neturėjo kitos išeities, kito kelio, tik Kryžių; ir gėrė kančios taurę iki pat dugno. O nusprendęs apglėbti skausmą, tarsį apsvaigęs nuo saldžių ir karčių kančios svaigalų paragavo tų psalmės džiaugsmo žodžių: et calix tuus inebrians quam praeclarus est!(plg. Ps 16, 5 [Vulg.]); Tavo taurė,***

*kuri mane apsvaigina, kokį laimingą
mane padaro! [9]*

Kiekvienas galime savęs paklausti, kokia mūsų konkrečiais darbais išreiškiama meilė Kryžiui. Kaip pasitinkame sunkumus: ligą, darbo nesėkmes, nepelnytus užgauliojimus, visuomeninio ar šeimyninio gyvenimo sunkumus? Kaip išgyvename visus nemalonumus, neprašytai atsiradusius mūsų gyvenime? Ar stengiamės į viską žvelgti su antgamtiška rega? Ar iš pradžių ko nesupratę ar net ėmę maištauti greitai pasitaisome, suvokę už visko slypinčią Dievo Valią, siunčiančią negandas mūsų pačių labui? Čia puikiai tinka vėl su džiaugsmu pakartoti tą *Kelio* mintį: „**Viešpatie, Tu šito nori?... Tad aš irgi!** [10]“.

Svarbiausia ne tapti nejautriems fiziniam ar dvasiniam skausmui, o su Dievo pagalba, kurios mums niekad

netrūks, pakelti akis virš to, kas praeina. Blogiausia yra stengtis žūtbūt pabėgti nuo negandų, o ypač tada, kai ši sunkumų priežastis yra ištikimybei tiesai.

Tą pabrėžė ir Benediktas XVI, šventojo Pauliaus metų iškilnių proga kalbėdamas apie jo misiją: „**Kvietimas tapti pagonių mokytoju kartu yra ir kvietimas kentėti drauge su Kristumi, kuris Savo Kančia mus atpirko. Pasaulyje, kuriame karaliauja melas, už teisybę užmokama kančia. Kas nori kančios išvengti, laikytis nuo jos toli, išvengia paties gyvenimo ir jo didybės; jis negali būti tiesos tarnas, taigi ir tikėjimo tarnas. Be kančios, be visiško savęs atsisakymo kančios, be vidinio virsmo ir apsivalymo dėl tikrosios laisvės nėra meilės. Ten, kur nėra nieko, dėl ko būtų verta kentėti, net pats gyvenimas tampa bevertis. Eucharistija, mūsų,**

krikščionių, esaties pamatas, yra pagrįsta Jėzaus auka už mus, gimusia iš meilės kančios, kuri ant Kryžiaus pasiekė savo apogėjų. Mes gyvename Jo dovanota meile. Ši meilė mums suteikia narsos ir stiprybės šiame pasaulyje kentėti su Kristumi ir už Jį, žinant, kad būtent taip mūsų gyvenimas tampa didis, brandus ir tikras. Šventojo Pauliaus laišakai mums atskleidžia, kaip jo, pagonių mokytojo, kelyje išsipildė Ananijui atskleista pranašystė: „Aš jam parodysiu, kiek daug jis turės iškentėti dėl mano vardo“. Jo kančia jį paverčia patikimu mokytoju, kuris nesiekia sau naudos, šlovės ar pasitenkinimo, o aukojasi dėl To, kuris mus mylėjo ir už mus visus pasiaukojė“ [11].

Ateinančiomis savaitėmis minėsime ne vieną liturginę Marijos šventę: Švenčiausiosios Mergelės Gimimo, Švenčiausiosios Mergelės Marijos

vardo, Jos kančios prie Kryžiaus ir Maloningosios Mergelės šventes. Tebūna mums šios dienos kvietimai melstis Mūsų Motinai, iš Jos mokytis iš arti sekti Jėzumi Kristumi, kad taip su Juo susivienytume.

Melsdamiesi „Sveika Karaliene“, sakome: *Jėzų Kristų, savo sūnų, mums po šios tremties parodyk!*

Švenčiausioji Mergelė ne tik mums parodo Jėzų, bet ir motiniškai švelniai bei meilingai mus pas Jį veda. Yra dvi akimirkos, kuriomis Evangelija mums ypatingai atskleidžia Mariją, „rodančią“ savo Sūnų. Viena akimirka ta, kai Jėzų, tik gimusį, Ji parodė piemenėliams ir karaliams, kad šie galėtų Jį garbinti; antroji akimirka – šventoji Golgota, kurią minime rugsėjo 15-ąją.

Tyliai stovėdama prie Kryžiaus mūsų Motina mus kviečia žvelgti į savo Sūnų. Pažvelgę Kristui ant Kryžiaus į akis mes dar kartą pastūmėjami

suvokti, kad „Dievas pasaulį atpirko ne kalaviju, o Kryžiumi. Jėzus miršta ištiesęs rankas, – sakė Popiežius vienoje homilijoje. – Šis gestas visų pirma yra kančios gestas: Jis leidžiasi mūsų prikalamas, atiduodamas mums savo gyvybę. Bet taip ištiestos rankos kartu yra ir besimeldžiančiojo poza, kurią atkartoja ir besimeldžiantis kunigas: Jėzus savo Kančią ir mirtį pavertė malda, meilės Dievui ir žmonėms aktu. Todėl ištiestos nukryžiuoto Kristaus rankos taip pat yra apkabinimas, kuriuo Jis mus priglaudžia prie Savęs, kuriuo nori mus su meile apglėbti. Šitaip šis įvaizdis tampa gyvo Dievo įvaizdžiu, yra pats Dievas, o mes galim save atiduoti į Jo rankas“ [12].

Kaip dažnai girdėjom šv. Chosemariją sakantį, kad Kristus, Kunigų Kunigas, ištiesia rankas,

norėdamas kiekvieną iš mūsų
apkabinti, ir savo žodžius palydintį
reikšmingu gestu. Ji pabrėždavo, kad
Kryžiaus dalijimasis su Kristumi yra
dieviško palankumo ženklas, nors tą
ir sunku suprasti. „*Nevilk
Kryžiaus... nešk pakėlęs, nes tavo
Kryžius, jei jį taip neši, bus ne bet
koks kryžius... Tai bus Šventasis
Kryžius. nenešk Kryžiaus su
rezignacija. Rezignacija nėra
kilnus žodis. Mylėk Kryžių. Jei
tikrai jį mylėsi, Tavo Kryžius bus
Kryžius be Kryžiaus. Ir tikrai
kelyje kaip ir Jis susitiksi Mariją.*
[13].“

Rugsėjo 12–15 d. Benediktas XVI
keliaus į Prancūziją Marijos
apsireiškimų Lurde 150-mečio proga.
Lydėkime Jį dvasiškai kelionėje ir
kartu uoliai melskimės už visus kūno
ir dvasios ligonius, kad Viešpats
palengvintų jų kančias. Melskimės ir
Mergelei Marijai *Salus infirmorum,
Consolatrix afflictorum (ligonių*

sveikatai, nuliūdusiųjų paguodai), kad Ji padėtų jiems suvokti, jog jų kančios – kartu su Kristaus kančia ant Kryžiaus – labai padeda Bažnyčiai ir sielų atpirkimui.

Rugsėjo 15-oji! Mintyse nejučia prisimename ir mylimiausiąjį tėvą Alvaro, kuris kaip visada lydimas ramybės pasiėmė šventą Opus Dei naštą: o, kad mes galėtume Dievui atsakyti tokiu pat dosnumu!

Ilgai nekalbėsiu, tik užsiminsiu apie mūsų kelionę į Rytus. Labai dažnai galvojau apie mūsų Tėvą, apie mylimiausiąjį tėvą Alvaro ir apie jus visas ir visus. Kokia dirva mūsų laukia! Indijoje, Honkonge, Makao, Australijoje, Naujojoje Zelandijoje, Filipinuose, Singapūre ir Malaizijoje jau matyti derlius; o jei dirbsime visi kartu, kaip toli nueisime!

Su meile jus laimina

Jūsų Tėvas

+ Javier.

Solingenas, Vokietijoje 2008 m.
rugsėjo 1 d.

[1] Apd 9, 15-16.

[2] Gal 2, 20.

[3] Ten pat.

[4] 2 Kor 11, 24-29.

[5] 2 Kor 12, 9-10.

[6] Benediktas XVI, *Žinia
tikintiesiems*, 2006/11/08.

[7] 1 Kor 1, 18.

[8] 1 Kor 1, 22-25.

[9] Šv. Chosemarija, *Apmąstymų
užrašai*, 1948/12/15.

[10] Šv. Chosemarija, *Camino*, nr. 762.

[11] Benediktas XVI, *Homilija Pauliaus metų atidarymo iškilmių proga*, 2008/06/28.

[12] Benediktas XVI, *Homilija Mariazell šventovėje*, 2007/11/08.

[13] Šv. Chosemarija, *Šventasis Rožinis*, IV Kančios slėpinys.

---

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
lt-lt/article/prelato-laiskas-2008-m-
rugsejis/](https://opusdei.org/lt-lt/article/prelato-laiskas-2008-m-rugsejis/) (2025-12-13)